

תובנות הסולם

פרשת השבוע: אחרי קדושים

יב' אייר התשפ"ה

להצלחת עם ישראל והחזרת כל השבויים לביתם!

עלון שבת שבועי עפ"י תורת המקובל האלוני "בעל הסולם" - רבי יהודה הלוי אשלג זצ"ל

בית האומה רמת
המקום לצמיח יחד

מאמר השבוע

על פרשיות "אחרי מות – קדושים" וסוד הוד שבנצח

בפרשיות אלו, כתיב "וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךְ: אָנִי ה'", ודרשו רבותינו: זה כלל גדול בתורה. ואף כי נשמעת מצווה זו פשוטה, הרי שהיא סתומה ועמוקה מאוד, כי מי הוא רעי? וכיצד אוהבו כמוני ממש?

והנה בימים אלו שאנו סופרים ספירת העומר, והגענו אל מידת הוד שבנצח, נפתח פתח להבין.

הוד — היא הענווה והתודה, ההכרה ביופי הנסתר. נצח — הוא התמדת הרגש, העמידה בברית גם כאשר נדמה שאין מקום לאהוב עוד. לדוגמה בזוגיות — יהיו ימים שבהם הלב מתרחב מאור, ויש חשק לתת ולהכיל. אך יהיו גם רגעים של ריחוק, של שתיקה, של עייפות. באותם רגעים — "הוד שבנצח" קורא לאדם להישאר. להמשיך לאהוב מתוך נאמנות, לא מתוך רגש זמני. וכאשר האדם מכיר ביופי הנעלם שבחברו, גם כשהלב כבד, הוא ממשיך בנתינה ובהשפעה ולא מונע טוב מחברו.

ודע לך, כשם שאין לנו תפיסה במהות הבורא, כך אין לאדם השגה באמת רעהו.

שכן כל נשמה נמשכת ממקום שאין לו תבנית — מאין סוף. וכל ניסיון להכניס את האדם לתוך תבנית — חוטא לאמתו.

לכן נאמר "קדושים תהיו" — ולא "קדושים היו". כי אין כאן גבול ולא גדר, רק קריאה מתמדת אל הפלא שבאדם. וכשם שאין גבול לרחמיו של מקום, כך אין גבול לאהבתנו זה לזה, אם רק נסיר את המעטפת ונראה פנימה. ניישר מבט אל הנשמה הממלאת את הגוף ולא נתרכז רק במראה החיצוני.

וסוף דבר:

אהבת ישראל אינה רגש בלבד, אלא עבודה מתמדת. כאן, בדיוק כאן — נמצא הסוד של נצח: היכולת לראות מעבר לרגע, לבחור שוב ושוב באותו אדם, באותה מחויבות, גם כשהלב דומם. וזה עיקר מה שבורא עולם מבקש מאיתנו — אהבה נצחית, לא אהבה מותנית. שבת שלום!

סיפור לשבת

"וביום השמיני ימול בשר עורלתו"

מובא על הרב מבריסק רבי יצחק זאב הלוי סולוביצ'יק זצ"ל:

שפעם אחת התקיימה בבית שלו, ברית מילה לאחד מנכדיו.

בסיומה של הברית ניגש המוהל אל הסבא - הרב ואמר: "נו... ברוך ה' שזכינו לקיים מצוות ברית מילה ועוד בבית הרב ואחד מצאצאיו..."

התפלא הרבי ותהה: "למה כוונתך?!" האם אתה חושב שקיומה של ברית בביתי ולנכדי שונה היא מחשיבות ברית אחרת?!"

אמשול לך משל למה הדבר דומה:

למלמד תינוקות שהיה עושה מלאכתו נאמנה אולם, שכרו היה זעום וכל ימיו היה עני ואביון. והנה פעם אחת התבטא המלמד: "אם היה לי כל אוצרותיו של רוטשילד הייתי עוד יותר עשיר ממנו..."

תלמידיו לא הבינו ושאלו: "למה כוונתך?!"

המלמד השיב בחיך: "חישבו רגע!... למעשה אם יהיו לי את כל אוצרותיו של רוטשילד, אבל בנוסף יהיה לי גם את שכרי המועט שאני מקבל בתור מלמד..."

(באדיבות 'דבר תורה')

עילום בית

זו ההשגחה הפרטית שמגיעה דווקא כשנדמה שהלב אבוד. להבין שהאהבה האמיתית לא תלויה ברגעים המתוקים, אלא דווקא ביכולת לגאול את הדעת בתוך הבלבול.